

Bornse Courant

Een grote limousine kwam voorrijden bij de ingang van het Kulturhus. Als echte vedetten, tot in de puntjes gekleed en gekapt, schreden hoofdrolspelers Gé Nijkamp en Renske Hopman vervolgens over de rode loper de foyer binnen. Camera's werden in de aanslag gelegd en de flitslichten schoten door elkaar heen. Gé en Renske lieten dit overweldigende spektakel over zich heen komen, net als hun medespelers die eveneens uit de limousine stapten. Ter gelegenheid van de première van de speelfilm 'De Spreekbeurt', die afgelopen zondagmiddag in de grote zaal vertoond werd, was dit feestelijk welkom opgezet.

In de hal bracht Brian Bijen het lied 'Spreekbeurt' met veel verve ten gehore.

De film was een prachtig gespeelde documentaire die alleszins de moeite van het bekijken waard is. Het laat zien hoe de vroegere Jodenvervolgning vertaald wordt naar deze tijd, met name het principe van uitsluiting van bepaalde groepen mensen dat nog steeds actueel is. Als aan het eind van de film de spreekbeurt van Renske klaar is en de klas voorzichtig begint te klappen moet door menigeen in de zaal de emotie worden weggeslikt.

Er klinkt na afloop spontaan applaus in het Kulturhus. Hierna worden alle spelers en medewer-

Limousine en rode loper bij première speelfilm 'De Spreekbeurt'

kers aan de film in de bloemetjes gezet, waarna nog een gezellige bijeenkomst is met alle genodigden in de foyer.

Ruim drie jaar werkte de videoclub aan het samenstellen van dit docudrama. Een project dat eigenlijk een beetje uit de hand gelopen was, volgens voorzitter Lau Hopman.

Het idee om een documentaire te maken, speelde al langer, alleen het onderwerp ontbrak. Totdat Hans Meulenbroek zijn dochter een keer hoorde zeggen: "Hoe

kwam het toch dat die Hitler zoveel mensen zo gek kon krijgen". Deze zin bleef in zijn hoofd hangen en hij concludeerde dat er eigenlijk nu in deze tijd nog steeds mensen zijn die om hun geloof vervolgd worden. De strekking van de film was direct duidelijk. Het moest een link hebben met het verleden, maar tegelijkertijd een spiegel zijn van het heden. "In de film spelen twee verhaallijnen: dat van het Joodse meisjes Zelma Zilversmit, dat in 1943 in Sobibor is omgekomen en het verhaal van

Renske die om haar Islamitische achtergrond wordt gepest", lichten de makers toe.

De geschiedenis van Zelma Zilversmit kwam in beeld door het Stolpersteine project. "Dit meisje was eigenlijk even oud als Renske toen ze gedeporteerd werd. Hier hebben we de film omheen geschreven". Hans en Lau kregen tijdens hun project steun van de 15-jarige Max Peters, die zich ook verdiepte in het regisseren en het schrijven van de teksten.

Er werden opnames gemaakt op diverse plaatsen in de omgeving, waaronder in oud Borne bij het huis van de familie Zilversmit, het historisch treinmuseum in Haaksbergen en het Joodse kerkhof. Daarnaast werd Renske gevolgd met haar opdracht voor een spreekbeurt. "De omgeving moest kloppen met de periode waarin het verhaal speelt". De makers hebben de documentaire zo in elkaar gezet dat de twee verhaallijnen door elkaar heen lopen. "Het laatste half jaar zijn we vooral bezig geweest om alle scènes die we opgenomen hebben, op een goede manier aan elkaar te zetten".

Het resultaat is een meeslepend docu-drama van zo'n 35 minuten, na afloop van de dodenherdenking nogmaals in het Kulturhus vertoond wordt, om 20.30u en om 21.15u.

De videoclub is verder van plan om naar aanleiding van de film een lespakket samen te stellen voor basisscholen.